„Anii petrecuţi ca dascăl au fost frumoşi şi interesanţi”

V-am obișnuit în paginile revistei noastre cu interviuri cu profesori care au predat multe decenii în instituții românești de învățământ de prestigiu și au inspirat multe generații de studenți. Continuăm tradiția și în această lună. Nicolae Pandrea are 85 de ani, dar continuă să-i ajute pe cei care vor să aducă valoare lucrării de doctorat. A scris 15 cărți și peste 300 de lucrări, publicate în țară și în străinătate, dar a primit și prestigiosul premiu „Traian Vuia” al Academiei Române.

Cum au fost anii studenției la Institutul Politehnic din București (actuala Universitatea Politehnica din București)? Care au fost profesorii care v-au inspirat?

În anii studenţiei mi-au plăcut cursurile, fără a epuiza enumerarea, de mecanică (prof. Al. Stoenescu), matematici superioare (prof. C. I. Bujor), turbine (prof. Seleșteanu), motoare (prof. C. Aramă). Am fost primit în catedra de mecanică unde şef de catedră era prof. dr. ing. Al. Stoenescu şi unde l-am cunoscut pe academician profesor doctor inginer Radu Voinea care mi-a îndrumat primii paşi în cercetare. După aceea, cu profesorul Voinea am colaborat foarte bine și am scris împreună mai multe articole care au fost publicate în țară şi în străinătate.

Cât de mult ați lucrat și cât de dificilă a fost realizarea tezei de doctorat „Contribuții la studiul mecanismelor spațiale cu ajutorul teoriei șuruburilor"?

Am fost admis la doctorat în anul 1969 sub îndrumarea acad. prof. dr. ing. Radu Voinea. Dumnealui mi-a recomandat să studiez mecanismele spaţiale prin calcul hipercomplex şi anume prin teoria şuruburilor, continuând astfel studiile pe care le începuse. În cadrul tezei de doctorat, susţinute în anul 1973, au existat unele contribuţii originale care se referă la extinderea legii generale a angrenării, la deducerea ecuaţiei input-output a mecanismelor spaţiale, la determinarea suprafeţelor reciproc înfăşurate cu ajutorul matricelor duale.

Cum și de ce ați ales să deveniți profesor?

Aici este o chestiune foarte interesantă și mă faceți să-mi aduc aminte că mama a fost învățătoare, așa că am ales să devin cadru didactic pentru a continua tradiția din familie. Este adevărat că a contat foarte mult și exemplul unor dascăli pe care i-am întâlnit în cadrul liceului (profesorul de matematică D. Cocea) şi în facultate (profesorul de matematici speciale C. I. Bujor, profesorul de mecanică Al. Stoenescu, profesorul de motoare acad. C. Aramă).

Ați terminat studiile la Politehnica din București în anul 1960, iar nouă ani mai târziu vă găsim la Pitești. Cum ați ajuns să predați în acest oraș?

În anul 1969 s-a înfiinţat în municipiul Piteşti, în cadrul Institutului de Subingineri, secţia de subingineri – subordonată Institutului Politehnic Bucureşti. În perioada respectivă eram şef de lucrări la catedra de Mecanică din cadrul Institutului Politehnic București... Secţia de la Institutul de Subingineri din Pitești avea două componente: Automobile şi Tehnologia Prelucrărilor la Rece. Prodecanul Gheorghe Poţincu, iniţiatorul învăţământului tehnic superior din oraşul Piteşti, era cel care conducea această activitate.

Eu am fost delegat de catedra de mecanică din Institutul Politehnic București să țin cursul de mecanică la această secție nou înființată. A fost o perioadă foarte frumoasă și provocatoare pentru că aceste cursuri se țineau chiar în incinta Uzinei de Autoturisme. Am luat astfel foarte mult legătura cu domeniul de automobile, iar deplasarea la Pitești o făceam cu automobilul proprietate personală. Era un automobil marca Wartburg, care mi-a plăcut foarte tare. Am condus automobile din anul 1966 până în anul 2021. În prezent, din motive medicale nu mai am carnet de conducere

Înțeleg că o perioadă ați făcut foarte des drumul București – Pitești...

Așa este, dar a fost o perioadă foarte interesantă. În anul 1977 s-a înfiinţat în Piteşti Facultatea de Învăţământ Tehnic cu secţia de ingineri Autovehicule Rutiere, iar la sugestia inginerului Poţincu, care devenise conferenţiar şi rector al Institutului de Învăţământ Superior din Pitești, m-am transferat, prin Ordinul Ministrului, ca şef de catedră cu misiunea de a organiza cursurile de cultură generală tehnică: mecanică, mecanisme, organe de maşini, mecanica fluidelor, vibraţii, metoda elementului finit etc. Am predat cursurile de mecanică, mecanisme, vibraţii, metoda elementului finit şi am tipărit cursuri pentru toate aceste discipline. Cursurile la aceste discipline le-am predat cel puţin câte un an, după care am delegat cadre tinere pentru predarea acestora.

Ați avut emoții la primul curs pe care l-ați susținut în fața studenților?

(Zâmbește) Nu am avut emoții, dar pot să spun că am predat cursurile cu mare pasiune și am făcut tot ce mi-a stat în putință să le transmit studenților mei informații cât mai clare și am dezbătut la cursuri anumite probleme mai greu de înțeles.

Cum au fost anii petrecuți în învățământ?

Anii petrecuţi ca dascăl au fost frumoşi şi interesanţi. Am îndrumat studenţi la cercurile ştiinţifice şi la concursuri profesionale, iar mulți dintre ei au obţinut foarte multe premii atât în faza locală cât şi la faza naţională. Vă dați seama că aceste succese mi-au adus bucuria și satisfacția împlinirii menirii mele de formator al multor generații.

Cum ați reușit să rezistați atâția ani într-un domeniu solicitant, mereu în schimbare? Care a fost „rețeta"?

„Rețeta" la care faceți referire cuprinde multă dăruire și dragoste față de această profesie. Ieșirea la pensie nu a reprezentat pentru mine o rupere de învățământul superior. Am continuat să scriu împreună cu colaboratorii mei diverse monografii publicate atât în țară, cât și la edituri din străinătate, dar și diverse articole de specialitate în reviste internaționale. A fost un domeniu care mi-a plăcut foarte mult și am muncit foarte mult, cu mare plăcere. Am continuat cercetările dezvoltate în teza de doctorat şi astfel am introdus studiul ciocnirilor în coordonate plückeriene cu ajutorul inertanţelor, am dedus metoda deplasărilor relative şi am studiat setul de deplasări ale dreptei, planului şi spiralei. Rezultatele obţinute au fost publicate în reviste şi au format obiectul monografiei „Elemente de mecanica solidelor în coordonate plückeriene". Această lucrare a fost recompensată cu premiul „Aurel Vlaicu" al Academiei Române.

Ați găsit înțelegere în familie pentru această activitate susținută? Când ați avut timp și pentru familie?

Copiii mei, Alexandra şi Theodor, nu au îmbrăţişat activitatea didactică şi

ştiinţifică, dar soția mea a lucrat tot în mediul academic. Așa că pot să spun, cu mâna pe inimă, că pentru elaborarea activităţii ştiinţifice am avut înţelegerea familiei.

Din CV-ul dumneavoastră reiese foarte clar că ați lucrat cu multe generații de studenți. Mai păstrați legătura cu cei pe care i-ați îndrumat?

În cadrul Universităţii din Piteşti am lucrat în perioada 1978-2009 cu 31 de generaţii de studenţi şi am îndrumat 27 de doctoranzi. O bună parte din aceştia au ajuns să îndeplinească funcţii înalte tehnice, administrative şi politice. Mulți dintre foștii mei doctoranzi (unii mi-au fost și studenți) sunt acum cadre didactice la Universitatea din Pitești sau la alte universități din țară. Fiecare realizare a foștilor mei studenți sau doctoranzi mă bucură foarte mult.

Știu că ați continuat să lucrați și după ce ați ieșit la pensie. Ați fi putut să vă odihniți puțin...

După ieşirea la pensie, în anul 2009, la vârsta de 72 de ani, am continuat activitatea științifică în cadrul Şcolii doctorale de Mecanică și apoi al Școlii doctorale Interdisciplinare din Universitatea din Pitești și am continuat să abordez diferite teme ştiinţifice. Nu am putut să stau acasă, pasiunea și dorința de a ajuta au fost prea mari.

Care este sfatul dumneavoastră pentru un student care își dorește să îmbrățișeze acest domeniu? Dar pentru profesori?

Să îmbrăţişeze cu pricepere şi pasiune cariera didactică şi ştiinţifică. Doar așa apar rezultatele și satisfacțiile în această profesie care îți oferă provocări în fiecare zi.

Câteva repede din CV-ul Prof.univ.dr.ing. Nicolae Pandrea

- născut în anul 1937 în comuna Dragosloveni, județul Vrancea;
- 1960: absolvent al Institutului Politehnic din Bucureşti – Facultatea Mecanică, secţia Maşini Termice;
- 1973: obține titlul de doctor inginer cu teza „Contribuţii la studiul mecanismelor spaţiale cu ajutorul teoriei şuruburilor";
-1990: profesor universitar la Universitatea din Pitești;
- 1999 membru corespondent Academia de Științe Tehnice din România (ASTR);
- 2002 membru titular ASTR;
- a efectuat numeroase studii şi cercetări în domeniul mecanicii aplicate pe direcţiile de cercetare.